

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 631/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. septembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], v mene ktorej koná advokát [REDACTED] [REDACTED], pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 21 CoE 170/2014-63 z 26. augusta 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. augusta 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na

spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 21 CoE 170/2014-63 z 26. augusta 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že krajský súd napadnutým uznesením podľa v tom čase účinného § 218 ods. 1 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) odmietol odvolanie sťažovateľa (povinného) proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) č. k. 36 Er 273/2011-47 z 28. marca 2013, ktorým zamietol jeho námietky proti exekúcii a proti trovám exekúcie a nepovolil odklad exekúcie, ako podané oneskorene, pretože z *„predložených listinných dôkazov“ mal za preukázané, že „napadnuté uznesenie bolo povinnému doručené dňa 15. 04. 2013. Lehota na podanie odvolania začala plynúť dňa 16. 04. 2013 a uplynula dňa 30. 04. 2013. Povinný podal odvolanie osobne na súde dňa 02. 05. 2013, t. j. po uplynutí zákonnej 15 dňovej lehoty“.*

3. Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že uvedený postup krajského súdu *„predstavuje odňatie možnosti konať pred súdom, a tým porušenie jeho práva na súdu ochranu“*, pretože *„krajský súd nevzal do úvahy jeho „telefaxové podanie – odvolanie, ktoré súdu došlo dňa 30. 04. 2013 o 15.48 hod. a bolo nasledujúci pracovný deň, 02. 05. 2013 o 7.45 hod., v podateľni konajúceho exekučného súdu prvého stupňa opatrené podacou pečiatkou“.*

4. Sťažovateľ poukazuje na to, že proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podal 8. januára 2015 dovolanie, v ktorom uviedol, že *„... mu bola odňatá možnosť konať [§ 237 písm. f) O. s. p.], lebo neboli dané podmienky pre odmietnutie jeho odvolania“*, avšak Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. ECdo 44/2015 z 21. apríla 2015 toto dovolanie podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP odmietol, pretože dospel k názoru, že nie je prípustné podľa § 237 ani § 239 OSP.

5. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ v petite žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu jeho

základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia v sume 355,72 €.

II.

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

10. Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 21 CoE 170/2014-63 z 26. augusta 2014, ktorým odmietol odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu ako podané oneskorene.

11. S uvedeným záverom krajského súdu sťažovateľ nesúhlasí a tvrdí, že tento pri svojom rozhodovaní nevzal do úvahy, že osobnému podaniu odvolania na podateľni okresného súdu prechádzalo jeho telefaxové podanie 30. apríla 2013. Sťažovateľ zároveň vo vzťahu k otázke splnenia procesnej podmienky včasnosti podania sťažnosti formuluje stanovisko, v ktorom sa opiera o ustálenú judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej v prípadoch, ak sťažovateľ uplatní mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie) spôsobilý zabezpečiť ochranu jeho práv, avšak najvyšší súd ho následne odmietne ako neprípustný, je lehota na podanie sťažnosti ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu. Podmienkou je uplatnenie sťažnosti na ústavnom súde do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bolo dovolanie ako neprípustné odmietnuté.

12. Ústavný súd konštatuje, že v súvislosti s problematikou zachovania lehoty pre podanie ústavnej sťažnosti pri podanom dovolaní už v uznesení sp. zn. III. ÚS 674/2014 z 25. novembra 2014 uviedol, že: *„V prípadoch uplatnenia dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku spôsobilého zabezpečiť ochranu práv sťažovateľa, následne však odmietnutého dovolacím súdom pre neprípustnosť je lehota pre podanie sťažnosti ustanovená § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu. To však neplatí v prípadoch, v ktorých je neprípustnosť dovolania daná ex lege (napr. správne súdnictvo), kde dovolanie nemožno považovať za účinný prostriedok nápravy.“*

13. V čase podania dovolania sťažovateľom 8. januára 2015 bola účinná zákonná právna úprava, ktorá prostredníctvom § 237 ods. 2 OSP ustanovovala, že dovolanie podľa odseku 1 nie je prípustné proti rozhodnutiu v exekučnom konaní podľa osobitného predpisu. Keďže v prípade sťažovateľa právny poriadok explicitne vylučoval podanie tohto mimoriadneho opravného prostriedku, sťažovateľ, ktorý sám má právnické vzdelanie a aj v odvolacom a dovolacom konaní bol zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, mohol a mal vedieť, že ním podané dovolanie, v ktorom uplatnil dovolací dôvod podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP, je v exekučnom konaní ex lege neprípustné, a ako také ho najvyšší súd aj odmietne. Dovolanie sťažovateľa teda v žiadnom prípade nebolo možné považovať za účinný opravný prostriedok alebo iný právny prostriedok, ktorý mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd poskytoval a na ktorých použitie bol oprávnený podľa osobitných predpisov (pozri napr. IV. ÚS 208/08, IV. ÚS 274/09, II. ÚS 87/09, II. ÚS 65/2010). Sťažovateľ bol oprávnený domáhať sa ochrany svojich základných práv a slobôd proti právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu priamo sťažnosťou adresovanou ústavnému súdu, čo však v dvojmesačnej lehote vyplývajúcej z § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neurobil.

14. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti posúdil ústavný súd sťažnosť sťažovateľa ako podanú oneskorene a z uvedeného dôvodu ju v zmysle ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. septembra 2016